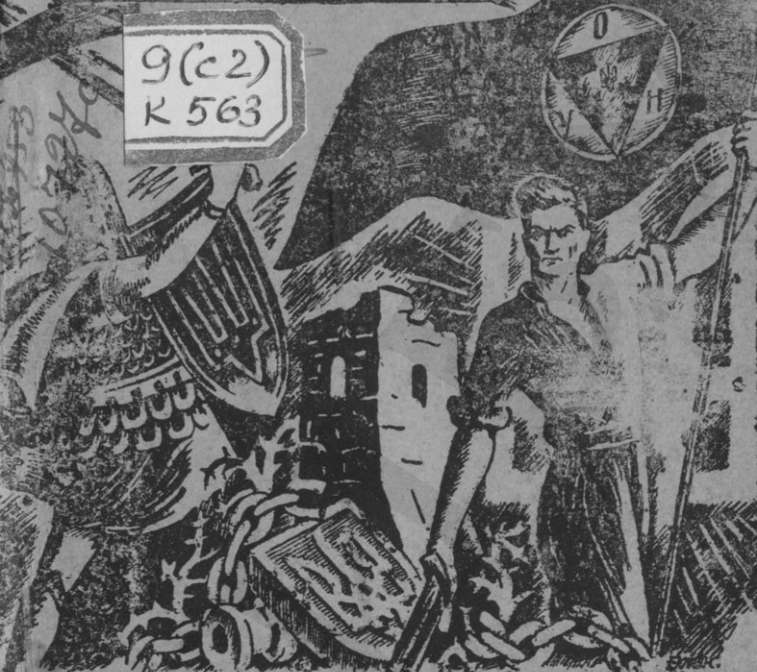

7902

П. КОВАЛЬ

9(с2)
К 563

УКРАЇНА

*якою була якою є
якою буде*

КИЇВ 1942

K-56

K563

Слава Україні — Героям Слава!

І. Коваль

УКРАЇНА

ЯКОЮ БУЛА ЯКОЮ Є, ЯКОЮ БУДЕ.

179/6
10407c

Та прийде час — і Ти вогнистим видом
Засяєш у народів вольних колі,
Труснеш Кавказ, впережешся Бескидом,
Покотиш Чорним морем гомін волі
І глянеш, як хазяїн домовитий,
По своїй хаті і своїм полі.

„Мойсей“ — І. Франко.

Українська нація родилася і формувалася в тяжких муках. Роки волі здобувала в тяжкій боротьбі з дикою Азією, півдиною Москвою і панською Польщею. Наші вороги в час бурі і революції завжди закликали наш народ до спокою, обіцяючи для нашого народу дати — волю, недоторканість і краще життя України. Однак, кожного, разу, коли переходила буря, вони забували свої слова і обіцянки — бралися до катування, до нищення українського народу, до витруєння національного почуття, державницьких бажань і традицій. Прикладів цього є досить. Ще 1224 р. татаро-монголи підступно просили київських князів не втручатися у війну з половцями, бо до Ук-

раїни мовляв ми не маємо ніяких претенсій. По переможних боях Б. Хмельницького ляхи обіцяли задовольнити всі вимоги Хмельницького і заключили Зборівську Умову, але як тільки відізалися із рян, використавши час, безсоромно злемили умову і вступили знову в боротьбу з українським народом. 1767 р. московський генерал Кричевніков обіцяв гайдамацьким керівникам Залізняку і Гонті спілку- а потім зрадою і підступом розгромив гайдамаків. 1917 р. москалі-більшовики обіцяли Україні самовизначення, національну волю, а потім стали вимордовувати національно-свідомий елемент, відправляючи мільйони українського люду на той світ.

Тому звичайно найвищими є ті люди, що й досі готові повірити чужинцеві, що той подбає за них і дасть свободу, державність Україні; — а українському народу хоть на хвильку людське життя. Навпаки, ми добре пам'ятаємо з історії 1667 р., коли москалі, обіцяючи захист Україні (1654 р.), поділили, пошматували її тіло між ворогами, не захищались навіть гетьмана. А хіба 1941 р. „наші визволителі“ не зробили теж саме — відділили Галичину до Генерал Губернаторства, віддаючи Наддністрянщину і Одесу румунам.

Отже мусимо пам'ятати науку нашої історії, що Київська Держава, Козацька Держава Хмельницького, що Держава 1918 р. творилися в жорстокій боротьбі, що майбуття Українська Держава знову виникне не в час спокою, а в час кризових боїв.

Тому, коли сьогодні війна охопила цілий світ,

коли на карту кинута доля всіх народів Європи, Америки, Азії, Африки й Австралії, наш народ не сміє чекати. Він мусить гострити меч, готувати засоби, щоб у ту хвилину, коли знесилені велитні владуть на землю, або випустять зброю з ослаблених у тяжких боях рук, ми могли підняти високо вгору свій вигострений меч свободи і раз на завжди здобути Українську Самостійну Соборну Державу.

* * *

Сьогодні питання: — буде чи не буде Україна соборною самостійною державою — цікавить не лише кожного українця, а й увесь світ.

Москалі по старому вважають, що ніякої України й не може бути, що є якась Малоросія чи південна область Росії, яка неодмінно мусить увійти до складу коли не до червоної то білої Москви, без якої навіть немислима російська держава.

У Німеччині перед імперіялістичною війною 1914-18 р., як і перед війною 1941 р. заявляли що Україна існує і мусить існувати, але це були тільки слова, якими хотіли німці закрити свої дійсні наміри що до України. Їх наміри видні сьогодні, як на долоні.

Також поляки вважають, що вони мають повне право на Правобережну Україну - аж до Чорного моря (чи не тому, що там їх били і громади наші прадіди - Б. Хмельницький, Залізняк і інші).

А різна наволоч тьму румунів, мадяр і інших, користуючись тяжкою хвилевою нашою нації, мов

п'явки всисалася в здорове тіло України, бажаючи випити хоч трохи нашої крові, поки не відкинуть і не розтопчуть її ногою, як огидне створіння. Вони також не бажають України і тому вважають, що її нема.

Ми українські націоналісти відповідаємо прямо ясно: Україна буде Великою Самостійною Соборною Державою, а український нарід великою нацією майбутнього.

З ЧОГО ВИХОДИМО МИ:

1. З історичної державницької традиції;
2. З етнографічних і територіяльних меж та положення на грані двох світів Європи й Азії;
3. З природніх багатств України;
4. З кількості населення і міцності нації;
5. З наявності нової ідеології — націоналізму та непримиренної боротьби, що її безпереривно веде українська нація за свою державу.

Розглянемо коротко кожну точку:

1. Українська нація не є бездержавницькою нацією, як твердять москалі, поляки і інші. Вона мала свою державу, що виникла ще у VII - мому ст. у боротьбі з кочовими народами та в час її походів на Візантію. Такі походи були б неможливі без державного організму, за родо-племінного ладу, бо об'єднання родів і визнання одного за керівника родів, племен і загального війська для походів — означало вже виникнення держа-

ви. Отож теорія про те, що українцям державу створили Варяги не є правдива, бо варяжські дружини появились на службі в наших князів значно пізнійше, доперва в другій половині IX-го ст, тоді коли наша держава вже існувала.

Високу культуру української держави (літературу, мистецтво, науку і школи) перейняли білоруси, литовці, москалі й інші народи Сходу. Софією, Києво-Печерською Лаврою, законами Ярослава Мудрого, Словом про похід Ігора, історичними піснями, Україна пишається і сьогодні. Славні воїни Київської Держави своїми ногами топтали землі візантійські, болгарські, польські. Об їх груди, мечі розбилися азійські орди аварів, угрів, хозарів, болгарів, печенігів, половців; вони перші прийняли удар всемогутньої татарської навали і цим врятували Європу від дикого Сходу. Однак 700-літня Київська Держава попала у тяжкі міжнародні умовини: удар орд Чингіс-Хана зі Сходу, зріст ляхів на Заході, зріст москалів на півночі, захиталася її, вона ослабла й поступилася місцем спершу литовсько-польській, а потім московській державі. Проте український нарід жодного разу не опустив нагоди відродити свою державність. Відроджував її у формі козацької держави Хмельницького, в формі республіканської чи гетьманської 1918 р., визнаної Німеччиною, Австрією і Турцією. Навіть більшовики юридично, формально на словах боялися ліквідувати українську державність.

Український нарід не опустив нагоди і 1941 р.; ОУН волею українського народу проголосила

30 червня 1941 р. державну самостійність у Львові. Щоб уявити собі як глибоко у народі збереглася традиція української державности, треба сказати, що кожен українець, до сьогодні (навіть переживши більшовизм) пам'ятає, що гербом його держави є не двоголовий орел, не серп і молот, а таки Володимирів Тризуб — символ великої Самостійної Української Держави, а прапором не червона ганчірка, а синьо-жовте полотнище — символ голубого неба і золоті пшениці.

2. Виходимо з того, що українська нація, не зважаючи на всі міжнародні недоводи, на нечуване страждання, мордування і знищення, не звузила своїх етнографічних меж, а навпаки спромоглася поширити їх на Крим, Кубань, Дон аж до Далекого Сходу. Сьогодні український народ заселяє простір 934 тисяч кв. кілометрів. Україна лежить на світових торгових шляхах з Півночі на Південь, зі Сходу на Захід. Вона лежить між двома світами: Європою і Азією. Тому надалі не може лишатися слабою державою, слабим народом. Вона мусить стати рішачим чинником Сходу. Тому мусить стати, як колись Київська Держава, рішачою нацією між двома світами.

3. Виходимо з того, що українська земля найбагатіша в світі, що вона є самовистарчальною, бо має всі природні багатства в достатній кількості:

Запас камяного вугілля — 4-те місце в світі.

Запас руди — 1-ше місце в світі.

Запас нафти — 8-ме місце в світі.

Продукція хліба 29, 31 млн. тонн (50 % вивозу у Москву).

Продукція цукру — 4-те місце в світі і має силу інших

багаті, що можуть дати зможе життя й господарську силу і незалежність.

4. Виходимо з того, що на сьогодні, не зважаючи на постійне винищення у боротьбі з дикими ордами татар, не зважаючи на нищення ляхами, не зважаючи на винищення московськими більшовиками (голодом і органами ГПУ-НКВД) понад 5. міль. чол., всеж таки залишилася наша нація поверх 45- мільйонною. Про міцність української нації найкраще свідчить те, що в найтяжчих умовах вона здатна до швидкого розмноження, на що не здатні інші старі нації світу, що вироджуються.

Сила української нації виявилася в тому, що чужинці, понавши в Київську Державу, протягом 2-ох поколінь розтопилися і зникли.

Про міцність української нації свідчить і те, що Україна, втративши державність і підпавши під владу Литви, нав'язала Литві всю культуру, мову, право, звичаї і вплинула на культуру Білорусії, Москви й інших народів Сходу. І навпаки, ні польська, ні московська нація і культура не змогли знищити й навіть у значнішій мірі вплинути на українців, хоч робили це зброєю і силою. Україна зберегла всю прекрасну багату й мелодійну мову, багату літературу, величню по своїй красі пісню, національний театр, музику, релігію, народній побут і звичаї. Українська нація зберегла свободоловність, національну гордість, хоробрість і відвагу, талант і історичні традиції бути самотійною державою.

5. Нарешті виходимо з того, що наша нація має

нову націоналістичну ідеологію, батьком якої вважаємо М. М'хновського, що сформував свій погляд так:

„Життя українського народу — доводить нам, що Україна була, є, і буде завжди окремою нацією і як кожна нація, так і вона потребує національної волі. Україна під гнітом... Тому ми діти України, як сини свого народу перед усім подбаймо про те, щоби дати своєму народові національну волю... Ми повинні віддати всі свої сили на те, щоб визволити свою націю від гніту, в якому вона зараз перебуває.. Ми не будемо, коли Україні волі й долі не здобудемо.“

Ця нова ідеологія присуща лише небагатьом народам. В Україні хоч народилася вона ще в 1900 році, але розвинулася до сьогодні, не могла, бо жахливий царський обух падав на голови українських націоналістів, а потім замінявся 3-х річним пануванням червоної Москви, що у страхі перед розвитком українського націоналізму готова була знищити цілу націю. Її сатрапи постійно кричали про загрозу українського націоналізму, про розгром і знищення його, а він ріс опановував маси, мов з дна моря появлялися щораз нові провідники і ціла ОУН, що сьогодні є прапороносцем українського націоналізму. Нова ідеологія пориває націю до боротьби на життя і смерть. Не жалючі життя українські націоналісти а з ними і український нарід боролися 1917 — 20 рр. за свою державу. Вони не склали зброї і після військових невдач, а задавали постійних ударів московській і польській займанщині. Організація завдала чимало клопоту червоній Москві, очоливши боротьбу українського народу проти більшовизму за національне визволення.

В чому сила нової идеології — націоналізму.

а). Вона зродилася у крові нації і перейшла в свідомість кращих її синів, які мов Христос за правду, ідуть на тортури й смерть за волю Українського народу, за Самостійність, за Соборність України, яка для них є найвищим ідеалом „Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї“.

б). Сила її в тому, що вона є загальнонародною і виключає класову й кастову вузкість і групування. Вона з української нації робить єдиний моноліт у боротьбі за збереження нації, задержаність і розріст нашого народу.

в). Нова идеологія не запозичає нічого в чужинців, але є самобутнім, органічним твором українського народу — вона відшукує в історії України свою дійову силу, а свої духові двигуни — ідеї спирає на природні первнях нашої нації.

г). Сила її у народженні безмежної любові до свого народу. Добро України понад все — це її найвищий закон.

д). Вона прив'язує цілу націю до своєї етнографічної території, учить любити її над усе й віддавати життя за кожний клантик нашої землі.

е). Сила її у вірі в державницькій геній нашого народу.

є). Сила її в тому, що вона дає віру в велике майбутнє українського народу. Тому то вбити нову идеологію не вдалось не лише ляхам, а й навіть жидо-більшовикам. Вони, не можучи знищити націоналістів — самостійників фізично, плювали, то-

птали їх у болоті, називали зрадниками, бандитами, ворогами народу.

Мов живі зучать слова М. Міхновського:

„Нас горстка, але ми сильні своєю любов'ю до України як той Анатей, доторкаючись до землі набратимем усе більшої сили. Нас мало, але голос наш лунатиме скрізь по Україні і кожній у кого ще не спідлене серце озветься до нас. Нехай відступники йдуть до таборів наших ворогів, їм місце не між нами. Знаємо, що слава і перемога — не доля борців за національну справу. Вперед!“

У боротьбі з українськими націоналістами не мали спокою московсько-більшовицькі імперіялісти — й час-від-часу хвалилися червоні від крові московські сатрапи-Кагановичі, Постушеви, Хрущови, що зліквідували рештки українського націоналізму.

Мудрішими виявилися лакеї київської газети „Нове Українське Слово“ яким довелося протягом 15 — 25 грудня 1941 р. побачати українських націоналістів ще не вбитих більшовиками. Із скаженою піною в роті заявили вони, силуючи із своєї брудної пащі асортимент позичених у більшовиків слів — „бандити“, „зрадники“, „вороги народу“, „самостійники“, „базіки“, „мрійники“, „щурі“, „що розносять заразу по Україні“, „націоналісти“, і навіть додали вже своє „союзники більшовиків“ чи не теж саме писала більшовицька фронтова (ганчірка „За рядянську Україну“ на початку серпня 1941 р., лише додавали „союзники німців“), Цим лакеям проторували шлях і підготували ґрунт мельниківці, що своїм вислужництвом і боротьбою з націоналістами-самостійниками вказали шлях зради.

Ці лакеї і зрадники призивають український нарід в такий важний історичний момент відмовитися від націоналізму, від самостійності й взагалі від України й перетворитися у „свинопасів-гречкосів“, а Україну перетворити в вічну колошу німців, забувши, що кілька тисяч українців-самостійників сьогодні сидять у німецьких концентраційних лагерах і в'язницях, а між ними і Провідник ОУН — Степан Бандера, за те, що не погодився на ліквідацію самостійності, проголошеної 30 червня 1941 р. у Львові, на роздирання української землі між свіжих загарбників.

Можна ліквідувати окремих людей, але нової ідеології — ніколи. Можна завдати рухові удар, але лишиться ще ідея і лишаться ті, що сяято вірять у велике майбутнє українського народу, що вірять у Соборність України, що для них буде найвищий ідеал — Самостійна Україна.

ЯКОЮ БУДЕ ВЕЛИКА СОБОРНА САМОСТІЙНА УКРАЇНА.

Це буде пстуга на грані двох світів — Європи й Азії. Вона обійме землі від Волги до Карпатських гір, від Кавказу і Чорного Моря до верховин Дніпра, зайнявши площу у мільйон кв. км. Вона буде вирішальним чинником східньої проблеми, що стосується Росії, прибалтійських держав, Польщі, Кавказу, чорноморських держав і шляхів до Африки і до Індії через Босфор і Дарданели та Середземне море.

Вона буде розсадником справжньої культури для сумежних країв. Лежачи на основних торгових шляхах і будучи високо - промисловою і торгово - розвиненою державою, направлятиме економічне життя Сходу й Азії. Чорне море будуть бороздити вже не козацькі чайки, а велитенські лінкори, крейсери й торгові пароплави могутньої чорноморської країни.

Віковічно зв'язаний з долею України Крим приєднаний до України 1918 р. і відірваний червоною Москвою, перетвориться у військовий морський порт і в найкрасивіший куточок землі й нашої України.

Оживуть кубанські й донські землі, приєднані до України. Повернуться шматки, мов куски тіла відрізані від України, з Вороніжщини, Курщини, Орлівщини, повернуться Холмщина, Карпатська Україна, Буковина, Басарабія, Галичина. Повернуться зі всього світу — Америки, Німеччини, Англії, Канади, Сибіру, Далекого Сходу, Середньої Азії та Помор'я недолею розкидані брати і сестри і 45 міл. нація, мов справжній господар стане ногою на совій землі й гордо промовить Соборна Україна.

Провідником і вождем Української нації буде той український „Мойсей“ — геній, що матиме силу волі й талану повести за собою український народ, здобути самостійність і соборність, а не якийсь оперетковий „вождь“ — іграшка в чужих руках. Йому віддасть усі сили українська нація.

Україна для українців! Це буде Велика Соборна Національна Держава.

Увесь Український нарід відчує гордість і самопевність, віру в себе і в націю, відчує себе справжнім господарем на своїй землі. Тільки тоді українська нація по-справжньому розгорне свій невиданий талант і здібності на цілий світ.

Українська Незалежна Держава поставить на всю ширину питання зміцнення і розросту нації. Щоб вона могла своїм існуванням на сході Європи, як колись Київська Держава, відігравати провідну роль, вона перетворить Україну в індустріальний і культурний центр на грані двох світів. Почнеться український ренесанс, до якого зверне очі весь світ.

Боротьба за першість української нації на Сході буде супроводжуватись новою бойовою українською піснею й музикою. Українську мову будуть вивчати чужинці, щоб відчутти красу й силу відродженого народу.

Така потуга на Сході може існувати лише при тій умові, коли матиме військову силу, яка постійно стоятиме на варті української державності, без якої не мислимий спокій і порядок в Європі. Це буде рідна армія — у ній будуть сини України в рідній українській формі з українською піснею на устах. Вона пройде наймодернішу військову виучку, її резервом буде весь український нарід, що буде нагадувати колишнє **Зпо-ріжжя**. Така армія відродить і перевершить славу козацьку на славу майбутніх поколінь.

* * *

*

ЯКЕ БУЛО УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО В ЧЕР- ВОНОМУ ЖИДО - МОСКОВСЬКОМУ ЯРМІ І ЯКИМ ВОНО БУДЕ У САМОСТІЙНІЙ УКРАЇНІ.

Селянство — це основна частина української нації. Воно складає 80% населення України. Село майже на 100% української національності. Воно давало 65% хліба-життя й пшениці та 60% цукрових буряків і силу іншої сировини.

Українське село видало основну масу української інтелігенції, численний кадр міських робітників.

Українське село найкраще зберегло українську націю, український побут і звичаї. Воно зберегло українську мову, культуру, здорову мораль і здатність до розросту нації.

Українське село — це безмежна потенціально сила України. Це добре знали вороги українського народу жидо-москалі й тому то вони почали знищення української нації із села.

Відмічаємо три походи більшовицької Москви проти українського села й його синів.

Перший з них ще 1913 — 21 року, коли у збройній боротьбі москалі провели фізичне знищення села, тобто найсвідомішої частини українства, що пішла боротися за Самостійну Україну в лавах Петлюри й Коновальця.

Другий похід 1927 — 31 рр., коли була масово

винищена органами ГПУ — НКВД найсвідоміша частина українського селянства та сільської інтелігенції під гаслом ліквідації куркульства, як класу та „дрібно-буржуазної“ націоналістичної інтелігенції. В цей час було ліквідовано українське духовенство, кооперативні й освітньо-культурні робітники, сільсько-господарча інтелігенція, що боролася за Самостійну Україну.

Третій похід 1931 — 1933 рр., коли побачили, що українське селянство масово породжує захисників української нації, то було вирішено планово, штучно викликаним голодом винищити суцільну масу українського селянства. Понад 5 міль. чол. стало жертвою цього жахливого задуму червоної Москви.

Селяни, селянки, сільська молодь падали й умирали на очах жидо-більшовиків у Києві, Полтаві, Одесі, Дніпропетровську, Херсоні й інших містах, суди перебували за шматком хліба, москалі, жиди й їхні запродавці гнали селян з черги мовсіів, а воли знесилені голодом падали, щоранку порозяної зими 1932 — 33 рр. на тротуарах великих і розкішних міст віддавали життя в страшних чуках і корчах, копаючи й просячи хоч крихту хліба того ж, що самі випродукували своїми мовліштвами руками.

Тисячі селян і селянок, дівчат і хлопців, погелних з голоду, вивозилося в одну мовгилу. Не дачокі приклади, коли рятуючи своє життя, селяни змушені були в агонії смерті їсти собак, коів, кору. Страшний голод довів навіть до людодства. Майже кожна селянська родина має втра-

ту — батька чи матір, брата чи сестру, сина чи за дочку. Цілі села стали пустками й заросли бур'янами. Селяни зігнали мов худобу в „колгоспи“ та й перетворили в безправних невільників — рабів, к позбавили землі, худоби й майна. Селяни стали сь жебраками. Вони працювали від сходу до заходу сонця, мов блудний син, на золотій родючій землі, Со лі продукуючи мільярди пудів пшениці, жита й на цукру для ледарів, партійців, жидів, москалів. За небувало довгий робочий день селянство одержу жувало „трудодні“, що оцінювалися в 40 - 50 коп ка, та 400 грамів хліба. Не даром село співало: бо

„Сидить батько на рядні і шитає трудодні... СУ

Ні корови, ні свині — тільки Сталін на снізі.“ Д

„Червона мітла“ вмітала останній фунт хліба ве по твердих цінах за 90 коп. пуд, а продавали 90 рап коп. за кілограм тимже селянам, в той же день най і в тому ж селі. Такої експлуатації не бачив світ, вір Селянство одержувало в 29 разів менше від ро тьс бітників в місті і в багато разів менше від закор Т донного селянина чи робітника. укр

Співучі села заміли, позаростали бур'янами ки хати опустіли, зруйнувалися, українські рушники лі у і прикраси перейшли до москалів і жидів. Селян Т ство лишилося голе й босе, холодне й голодне аян а діти рахітичними. Протягом 10 років селянськ нім хату не кидали злидні, лихо й горе, а селян го й кр нили щоденно на мітинги й демостранції дякув діл ти „геніальному, наймудрішому й любимому вч пів, телю і батьку Сталіну за щасливе життя“. А по але тім розселяли по Московщині, Середній Азії Да ців, лекому Сходу на „кращих землях“.

За зібрані колоски більшовицьке „правосуддя“ засуджувало на 6 — 10 років в'язниці, за сказане слово мордувало ГПУ — НКВД. З селянського пи-тєря муки сміялися московські кати-більшови-бів ки, а тих хто хотів захистити долю села україн-гали ської нації і культури, — мордували, стріляли, оду ссилали в Сибір на Далекий Схід, на Калиму, вем Соловки, Середню Азію, обвинувачуючи в націо-га і налізмі, та зраді червоній Москві.

За Така доля Чупринки, О. Вишні, Хвильовго, Фа-дер льківського, Косинки, Куліша, Плужника, Влизь-ка, Єфремова, Дурдуківського, Чехівського, Ду-бового, Скрипника й тисячі інших членів СВУ, СУМ і інших націоналістичних груп України.

А тимчасом дегенеративний Сталін хрипів на ціб весь світ про національну волю, про те що Ук-райна сестра в сузір'ї 16 республік, що ви живете еив найкраще, найвільніше, найщасливіше в світі, що віт вірні сини ВКП(б) — Постишеви й Хрущови пере-ро тьорили Україну в квітучу республіку.

Тимчасом москалі наймити і жиди вимагали від українського селянина працювати по-стахановсь-ми ки як Марія Демченко — цей гнилий струп на ті-ки лі українського селянства,

Тому цілком природньо, що все українське се-не лянство з величезною радістю чекало приходу ьк німців, бо думало, що настане кінець страшному го й кривавому символу смерті села-більшовизму; ра-в діли й мріяли, що не стане кріпосницьких колгос-чп пів, що кожен селянин буде вільним сином села, по але тільки розчарувалось у цьому зі вступом нім-Да ців.

Державна історична
БІБЛІОТЕКА УРСР

825064

Нові господарі нічого не змінили в житті села, лише змінили пана. Минуло найгірше зло, а прийшло нове лихо. Минулося московсько-більшовицьке пекло, а прийшло нове чистилище.

Нові господарі не зацікавлені дати селу волю. Їм йде про хліб і мя'со, а ви гиньте з голоду, як гине вже зараз українське місто.

Тепер кожен селянин мусить ясно зрозуміти, що йому нема чого жаліти за проклятим більшовизмом, але не має нового життя під німцем; ні від кого ждати ласки, бо кожен „визволитель” прагне відібрати від нас останній шматок хліба й змучити нас голодом, щоб ми не думали про Україну, націю і державу, а лише про їду.

ЩОЖ ДАСТЬ САМОСТІЙНА УКРАЇНА НАШОМУ СЕЛЯНСТВУ.

1. Вся земля „колгоспна”, „радгоспна” й МТС, ста не селянською приватною власністю. Кожен селянин одержить стільки землі скільки здатний буде обробити; то буде його вічна власність і ніхто не зможе відібрати її від нього, ні від його дітей. Він буде розпоряджатися нею як повноправний господар, а прибутки від неї будуть його прибутками.

Селянин матиме право тримати довільно худобу й вільно розпоряджатися нею як і всім підсобним господарством та садибою. Хату й двір він зробить улюбленим місцем свого господарства. Українська Держава буде зацікавлена, щоб селянин

заможніше і краще, бо то сила Української Держави, щоб його господарство було зразковим, селянин був вільний, морально й фізично ду- як сам, так і його родина.

Держава дасть кредит і допомогу на відбудову господарства. Діти села одержать безплатну середню і вищу освіту. Протягом небагатьох років наша земля у вільних селянських руках змінить обличчя і дасть великі осяги, бо господар буде ходити біля неї і доглядати її мов свою дитину. Замість руїнних будівель село вибудує кам'яні будинки, навіть худоба буде в кращих сараях ніж тепер селянська хата. Селянство не стане бути жебраком, бо його праця піде на користь самого й на його націю. Селянин сам, свідомо дасть такій державі все, що вона потребує в перших роках, аби держава захистила його від проклятого минулого.

Велика селянська сім'я стане не тягарем і горем; з необхідністю і щастям для селянина, а кожне село стане великою сім'єю. Зникне приниження, рабська покірність, темрява й злидні.

Зникає гордість і обов'язок перед нацією. Кожен селянин мусить пам'ятати, що українську державу треба здобути, завсювати, бо волю державність ніхто не роздає, її здобувають ті, які сильні і вірять у перемогу, хто не хоче жити рабом і вмирати "смирно" як вмирав уже 932 — 33 р., а в потрібний час на заклик ОУН і націоналістів, стане до боротьби за неї, не шкодуючи свого життя. Мусимо знати, що час іде, і наближається хвилина, коли українці скажуть

своє останнє слово — умремо в бою, або здобудемо свою власну державу, волю собі й майбутнім поколінням.

УКРАЇНСЬКЕ РОБІТНИЦТВО В ЧЕРВОНОМУ МОСКОВСЬКОМУ РАЮ І ЯКИМ ВОНО БУДЕ ЗА САМОСТІЙНОЇ УКРАЇНИ.

Україна має понад 30 великих міст, а серед них старий красунь Київ з мільйоном населення, Харків, Дніпропетровськ, Одеса, Юзівка, Львів і багато інших. Це промислово — індустріяльні та адміністративно — культурні і робітничі центри. Робітництво — це високо розвинута і високо організована частина українського суспільства.

Українське робітництво є справжнім господарем міст, фабрик і заводів, бо своїми мозолистими руками збудувало їх, продукувало мільярдів продукцію, а коштом українського робітництва жили тисячі жидівсько-московських п'явок — парткомів, обкомів, профкомів, обвиконкомів, озетів, інспекторів, директорів, комсомольських працівників, голів комісій, уповноважених РНК, ЦК і т. д. і ін.

Вони поїдали робітничу працю, витрачаючи мільйони на утримування ледарів і дармоїців. Жидомоскалі продавали українському робітникові селянський хліб куплений по 9) коп. пуд по 90 коп. кільо, беручи нечувані в світі зиски. За ці кошти москалі хотіли перетворити свою столицю Моск-

ву на світогий центр будуючи метро, політени, палаци, клуби, театри. Тілеки за останні 5 років житлога площа Москви зросла в два рази, тоді, як в Києві навіть на 10 % не зросла житлова площа за всі роки жидо-московської влади.

Росію перетворили в центр машинобудування, зброї, текстилю, а Україну як колонію у центр гірничої та півфабрикантної промисловості, центр добування руди й вугілля, у терен добування потрібних Москві сирівців.

Українські міста наповнювали москалями, жидами й різними чужинцями.

Всі високі посади адміністративні, освітньо-культурні й торгові були в руках москалів, жидів і закордонців та зрадників українського народу. Український робітник міг бути шахтарем, чорноробом, хоч мав спеціальність. Директорами підприємств, начальниками цехів, бригадирами були часто не кваліфіковані жиди й москалі. Робітників примушували безмежно збільшувати продуктивність праці, працювати по стахановському, по —блідмановськи, щоб і світу не бачили, а тим часом зменшували заробітну плату під виглядом збільшення норми виробітку, щопівроку на 20.

Грабували постійними „добровільними” позиками, лотереями, членськими внесками, вкладками, пожертвами і десятками податків, що забирали 40 - 50 % заробітної платні: грабувала спілка й за ці гроші посилала на відпочинок жидів і комуністів. Одноразово жидо-більшовики систематично проводили знецінення карбованця і небувалі підвищення цін на товари першої необхідно

сті. Так, наприклад в 1931 р. по 1941 р. ціни
сли приблизно :

пальто осіннє	1931 р. —	31 карб.
	1941 р. —	500 карб.
убрання (костюм)	1931 р. —	68 карб.
	1941 р. —	900 карб.
хліб	1931 р. —	9 коп. кіло
	1941 р. —	90 коп. кіло
цукор	1931 р. —	30 коп. кіло
	1941 р. —	5 карб. 40 коп.

Отож ціни зросли в 10 — 20 — 30 раз. Ро
ництво України ледве животіло з своїми род
ми, в підвалах і півпідвалах у Києві, Харк
Дніпропетровську, Одесі, а жидо - більшови
московські сатрапи займали новозбудовані п
ци. Ви працювали ніби 8 годин, але поза н
витрачали ще 4 — 5 годин на нікому непотр
„громадську роботу“, або на приїзд до міст
40 — 50 кілометрів. Після 12 — 13 год. робо
дня і жебрацьких харчів та додаткової роб
дома, щоб проіснувати, робітник не мав мож
вості не тільки подумати про загально — укр
ську справу й навіть про своє особисте жит

За найменшу провину, необережне слово, чи
пізнення на 20 хвилин одержували 5 — 10 р
в'зниці, чи засилку в далекі табори. Над кож
заводом і цехом стояв спецсектор з довгоно
жидом на чолі.

Величезні багатства: вугілля, нафта, сіль,
тал, руди, харчові продукти йшли для жидо
калів, а на Україні бракувало навіть цвяхів, т
коли Україна давала 68% металу, 70% кам'я
вугілля, що за них можна і озолотити Украй

Українське робітництво було голе, босе, голодне й холодне, поневірялося жиду й НКВДисту, його обдурювали більшовицькі демагоги, що воно живе краще від закордонних робітників, а від 1930 р. жодного робітника не пустили за кордон подивитися на тамошнє життя. Щоденно нагадували і навіть у сталінській конституції записали, що влада в СРСР належить робітникам. Хто ж з робітників мав владу? Кого з робітників питали, коли щось робили?

В тій же найбільшій облуді людства — сталінській конституції записано, що фабрики й заводи належать робітникам. Хто ж керував ними й хто знав куди дівали продукцію з них. Керував москаль, жид і запродавець-зрадник українського народу. Робітники були безправні мов раби. Ні казати, ні поскаржитися, бо скрізь один господар — москаль і його агент — жид. Коли ж хтось на смілювався не стерпіти, то ставав „ворогом народу“ й підлягав знищенню. Особливо тяжке становище було тих робітників, що не давно прийшли з села, що зруйнувалося. Вони заробляли копійки, а до того мусіли доїжджати з сіл 40 — 60 км., не досипаючи ночами. В нелюдські умовини були поставленні ремісники, з яких випивали останню кров московсько-жидівські кровопивці.

Українському робітникові місто було чуже й отидне, воно дихало жидо-московою або польщею, бо й справді годі почути українське слово; москаль і жид начальник цеху, директор — академік і вчений був жид і москаль, що згорда дивився на українського робітника, вважаючи його за щось

нижче. Тому робітники душею і тілом чекали загибелі червоної Москви й жидівського панування, хоч не розуміли одного, що новий господар нічого не змінить, не покращить їх стану. І справді... Сьогодні стан українського робітника далеко не блискучий. Він одержує в 100 разів менше від німецького робітника, бо його не вважають за людину й тримають знову на голодному паїку, закриваючись війною.

Український робітник відчув, що для нього, як і для селянства нема іншого виходу, як боротися за свою Соборну Самостійну Україну, в якій він стане господарем українських міст.

ЩО Ж МАТИМЕ РОБІТНИК У САМОСТІЙНІЙ УКРАЇНІ.

1. Зникне всяка експлуатація і визиск українського робітника.

2. Право участі у керівництві Українською Державою, містами, фабриками й заводами і буде підприємцем вільної української землі й її багатства спільно з іншими верствами.

3. Матиме працю з оплатою, яка цілком забезпечить життя йому і його родині.

4. Матиме справжній 8 год. робочий день.

5. Матиме право контролю над роботою і продукцією підприємства.

6. Матиме право об'єднання у національні самоуправні українські спілки, що стоятимуть на сторожі не московсько-жидівської держави, а

інтересів українського робітника.

7. Позаробочий час використає для культурно-освітніх і особистих справ по своєму бажанню.

8. Позбудеться тисячі ледарів і п'явок жидобільшовицьких.

9. Одержить справжній відпочинок і забезпечення в старості літ і на випадок каліцтва.

10. Його діти одержать безплатну середню і вищу освіту.

11. Матиме повну можливість морального і фізичного розвитку та лікарську опіку.

12. Позбудеться жорстокого терору органів НКВД.

13. Міста матимуть вигляд, форму і зміст національно-український і перетворяться в справжні культурні й індустріальні центри національної України а робітництво в важну своїм значенням верству Українського суспільства.

Та все це можливе в самостійній Україні, а її треба здобути. Здобудемо ж Українську Державу лише тоді, коли робітництво зрозуміє, що без своєї держави йому нема життя і в потрібний час стане під самостійницький прапор українського націоналізму, під прапор боротьби за державу, щоб раз на завжди покласти кінець горю й поневірянню, щоб здобути в своїй державі людське життя.

УКРАЇНСЬКА ІНТЕЛІГЕНЦІЯ В ЧЕРВОНІЙ МОСКОВСЬКІЙ НЕВОЛІ Й ЯКОЮ ВОНА БУДЕ В САМОСТІЙНІЙ УКРАЇНІ.

Сини й дочки українських селян і робітників, золоте зерно української нації, мордовані московськими загарбниками й енкаведистами, морально биті й розтерзані пройшли тернистий шлях, шлях української нації і зупинилася над безоднею.

Глухо звучать слова українського інтелігента

І Бєлий, і Блок, і Ясенін, і Ключєв:

Росіє, Росіє, Росіє моя.

...Стоїть сто - розтерзаний Київ,

І двісті розп'ятий Я.

Такими лишилися ті, що різними способами не позбулися життя за жидо-більшовиків. Вони бєсправні, голодні, босі, роздягнені день і ніч працювали, а одержували за це мізерну платню, яку вели жебрацьке життя. Найнижче в світі оплачувана, в найбільш негідницькі умови поставлена, розстрілювана фізично, й на кожному кроці опльовувана. На українського вчителя, інженера чи лікаря дивилися мов на собаку, мов на зрадника, бо він мовляв націоналіст, петлюрівець і тому тяглися цілі валки засланців до Сибіру, Середньої Азії та на Соловки. „Чорний ворог” 1937 року по кілька тисяч щоночі вивозив з Києва в невідомому напрямку. Доля їх невідома сьогодні. Підступ і страх почали породжувати підляків і зрадників. Все українське культури

життя перейшло у руки москалів і жидів. З'явилися „українські корифеї“ — Стебуни, Смұльсони, Гольдштейни, Десняки, Когани, Ойстрахи, — сталінські лавреати.

Та гірка доля українського народу всеж величезна більшість української інтелігенції по жорстокому й тяжкому шляху боротьби за його права. Вона боролася і могла вмирати зі сміхом на устах. Боровся Міхновський, Петлюра, Коновалець і їх армія, боровся Чупринка, Єфремов, Дурдуківський, Зеров, Філіпович, Вишня, Хвильовий, Косинка, Плужник, Куліш, Фальківський, Влизько, Микитенко, Любченко, Дубоїий, — боролися СВУ, СУМ, ОУН і тисячі не перелічених і ніколи мабудь, по імені не буде згаданих борців за збереження української нації, приреченої більшою часткою на загибель.

Кривавий більшовизм упав. Українська інтелігенція зітхнула, але не на довго. Новий господар, щоб не відродилася знову українська націоналістична інтелігенція, поставив її у жебрацькі умовини, заклав школи, учбові заклади, видавництва, не дав хліба й плати, щоб коштом української інтелігенції і української нації розбудувати свою силу.

ЯКОЮ Ж ХОЧЕМО БАЧИТИ ІНТЕЛІГЕНЦІЮ ЗА САМОСТІЙНОЇ УКРАЇНИ.

Українська націоналістична інтелігенція стає провідною елітою українського суспільства, вона буде чолом і мізком української нації, вона скине

віковічну традицію рабства й служби чужому народові, ляхові, москалеві і т. д., а присвятить себе виключно своєму народові; Вона стане Мойсеєм Української Нації і поведе Її до майбутнього щастя і величі.

Тільки в своїй державі українська інтелігенція побачить себе вільною, одержить людське життя і право змагатися з іншими народами за першість. Вона одержить особисту свободу, якої ніколи ще не мала. Українська інтелігенція раз назавжди покладе кінець жебрацькому життю і шуканню шматка хліба. Вона забуде про це, бо багата і міцна Українська Держава подбає про неї.

До її розпорядження стануть усі культурно-освітні заклади й установи, державний апарат і культурні надбання світу. Перед собою лікар, інженер, учитель побачить свого брата, свою сестру українку, для них хотітиметься віддати все й вміння і навіть життя. Українська інтелігенція воздвигне небувалі до цього часу пам'ятники культури, що уславить український нарід.

Та українська інтелігенція мусить пам'ятати, що цього їй ніхто не здобуде, що кувати свою долю мусить вона сама. На українську інтелігенцію сьогодні покладається небувало тяжке й відповідальне завдання - стати провідником народу, запліднити кожен українську одиницю націоналістичним державницьким бажанням, щоб кожен українець сказав: "Без держави мені нема життя: або здобуду українську державу, або загину у боротьбі за неї".

Яка ж міжнародна ситуація є сьогодні й як мо-

же вона зміниться в недалекому майбутньому.

В боротьбі за колонії, за світове панування борються три світи, три сили: англо-американська, німецько - японська, й московсько - більшовицька.

Одною із причин сьогоднішньої боротьби є Україна, над якою хотіли панувати й Москва й Німеччина.

Виграш покищо в збройній боротьбі хилиться на бік Німеччини. Дипломатичний успіх Англії в тому, що вона як і бажала, руками Німеччини ліквідує найбільшого свого ворога — більшовизм.

1. Може створитися таке становище, коли Німеччина розіб'є більшовизм і переможе Англію. Тоді вся Європа попаде в колоніальне становище. Щоб зберегти націю до нових змін, потрібна буде міцна організація „ОУН“, керована націоналістами. За цих умов становище України буде надто тяжким, але вірадрим буде те що весь світ розділить долю України й тому пошириться фронт боротьби.

2. Може трапитися так, що війна затягнеться ще дуже довго. Пригноблені народи різних воюючих країв почнуть боротьбу за своє визволення і тоді знову потрібна ОУН і бойова готовість цілого народу.

3. Розбитий більшовизм може відродитися у новому наступі нозого московського хижака. Тоді потрібна знову міцна ОУН, щоб змогла очолити націю у боротьбі проти найбільшого ворога України — Москви, яка б вона не була, бо яка не буде перемога Москви, це буде загибель України.

4. Але може трапитися так, що німці кинуть

проти більшовизму всі свої сили й не зупиняючи перед найжорстокішими заходами, одержать перемогу, але в цій боротьбі знесиляться до того, що ця перемога буде Піррова. Тоді Англія по-де діяти проти Німеччини всесильно. Становище Німеччини буде тяжке, її армія буде кидати Схід поспішати на Захід рятувати становища. Розгромлена Росія буде підіймати голову, так саме як і західний ворог — Польща. Тоді ми мусимо попередити своїх ворогів- захопити зброєю владу в руки й створити Соборну Самостійну Україну, поставивши світ перед доконаним фактом.

Основну роль у захопленні влади відіграє ОУН - самостійників, без якої немислиме захоплення влади.

Отже при всіх ситуаціях міжнародних змін нам воно, що потрібна міцна всеукраїнська революційно-державницька сила ОУН і підготовлена дія.

КА Ж МУСИТЬ БУТИ НАША ПОЛІТИКА СЬОГОДНІ.

Ми мусимо об'єднати націю навколо єдиної всеукраїнської Організації Українських Націоналістів — самостійників не допустити нової махнівщини та атаманщини й несвоєчасного виступу й скривавлення ним мас, як не допустити до нової Скоропадщини у Києві, щоб сів новий слуга Москви чи німців.

У своїй боротьбі мусимо спиратися на свої влас-

сили й на співпрацю з поневоленими народами, на свою націю, на одну всеукраїнську політичну організацію, один провід самостійників-революціонерів, щоб у потрібний час на заклик ОУН, коли ворог буде найслабший, а міжнародна ситуація найбільш сприятлива, ми змогли під проводом ОУН-самостійників взяти владу цією кров'ю і залізом і здобути ВЕЛИКУ САМОСТІЙНУ УКРАЇНУ.

ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНЬСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РЕВОЛЮЦІЯ!

ХАЙ ЖИВЕ НЕВМІРУЩА УКРАЇНЬСЬКА НАЦІЯ!

ХАЙ ЖИВЕ ВЕЛИКА САМОСТІЙНА СОБОРНА УКРАЇНЬСЬКА ДЕРЖАВА!

ХАЙ ЖИВЕ ПРОВІДНИК ОУН —

СТЕПАН БАНДЕРА!

СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА!

1942 рік м. Київ.

З хати до хати, з рук до рук!